

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr 5026 van 14 december 2007
in de zaak X RvV / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, op 17 september 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 10 juni 2007 het Rijk binnen en diende op 15 juni 2007 een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *"U heeft de Iraanse nationaliteiten u bent afkomstig van Teheran. Volgens uw verklaringen zouden u en uw echtgenoot (X OV X) midden 1384 (september 2005) contact gezocht hebben met de christelijke gemeenschap in Esfahan omdat u twee keer gedroomd zou hebben over Jezus Christus en u zich zodoende door het christendom aanvaard voelde. Uw echtgenoot zou naar de Logha kerk gegaan zijn en hij zou van daaruit zijn doorverwezen naar het zogenoemde Salon-e Ejtamaat, een cultureel salon in de tuin van de Eglisia Jamati Rabani. In dat salon kwam het tot een eerste*

ontmoeting met een zekere L. U heeft hun tweede ontmoeting in datzelfde salon ook bijgewoond. Tijdens deze ontmoeting spraken jullie af dat L jullie elke zaterdagmiddag zou komen bezoeken om over het Christendom en Jezus Christus te praten. In de twaalfde maand van 1384 (februari 2006) werd uw echtgenoot echter plots door agenten in burger opgehaald. Hij werd naar de kalantari (politiekantoor) van de wijk gebracht waar hij drie dagen werd vastgehouden, omdat er een klacht tegen hem zou zijn ingediend. Na zijn vrijlating zei uw man dat het te maken had met jullie religieuze activiteiten en gebood hij u om de afspraken met L af te zeggen. In die periode had u het psychisch moeilijk door de gevolgen van een miskraam. Op 2/2 (22 april 2006) kwam L gewoon terug op bezoek. Na zijn bezoek ging uw echtgenoot naar zijn winkel maar hij keerde niet meer terug. Een zekere S (vriend van uw echtgenoot) heeft hem overal vruchteloos gezocht tot hij na drie dagen zelf weer opdook. Hij zou opgepakt zijn en deze keer naar een andere plaats in Esfahan gebracht zijn voor verdere ondervragingen. Hij besloot om na deze vrijlating Iran te verlaten en jullie organiseerden nog een afscheidsfeestje voor de vrienden. U dook vervolgens onder bij uw nicht en uw echtgenoot vluchtte naar België waar hij op 24 mei 2006 asiel heeft aangevraagd. De Dienst Vreemdelingenzaken nam hierin een beslissing van weigering van verblijf op 6 juni 2006, die op 12 september 2006 door het Commissariaat-generaal bevestigd werd. U bleef ondertussen eerst twee weken bij uw nicht en vervolgens dook u gedurende een vijftal maanden onder in een dorpje rond Esfahan. In die periode had u een aantal afspraken met L en zijn echtgenote in diverse parken in Esfahan. U kwam tot rust door wat ze over het Christendom vertelden. Toen u terug wilde keren naar uw woning, kwam S echter te weten dat deze onder controle stond van de eigenaar van de superette in jullie straat. S kwam via via ook te weten dat een zekere M (neef van uw echtgenoot en Ettelaat-agent) naar jullie op zoek was. U besloot om uit te wijken naar Teheran waar u in de Ekbatan-wijk een onderkomen vond bij de zus van S. U bleef er nog een zevental maand op kosten van S. In deze periode volgde u een manicure-opleiding en werkte u een beetje als schoonheidsspecialiste om ook zelf in het levensonderhoud van u en uw dochter te kunnen voorzien. In de tweede maand van 1386 (mei 2007) werd u op straat tegengehouden door enkele zogenoemde zusters van het regime. Ze vroegen uw identiteitsbewijs en spraken u aan op uw klederdracht. U moest de inhoud van uw handtas tonen en de zusters vonden daarin een bijbel en enkele stencils van de Jamati Rabani kerk. Deze stencils had u nog van L gekregen. Enkele omstaanders konden verhinderen dat u werd meegenomen maar uw handtas was wel in beslag genomen. Naderhand vernam u telefonisch dat men naar u was komen vragen in het instituut waar u uw opleiding volgde. U besloot dat het beter was om ook naar België te vluchten. U diende een asielaanvraag in op 15 juni 2007. U heeft een aantal keer een religieuze bijeenkomst bijgewoond van de Protestantse gemeenschap in Diepenberg (Nederland) en u zal zich laten dopen in Bilzen. Ter staving van uw asielrelaas stuurde u na het gehoor nog een aantal stencils die u van L zou gekregen hebben.”

1.3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster voert in een eerste middel aan recht te hebben op een beroep met volle rechtsmacht en dat onderhavig beroep hieraan niet voldoet. Conform deze procedure zou verzoekster recht hebben op een onderzoek van de feiten doch in casu zou dit recht worden beperkt doordat verzoekster na het indienen van onderhavig beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie/conclusie kan bijbrengen. Dit zou een schending betekenen van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de principes van het EU-procesrecht. Verder verwijst verzoekster naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de

Mens en andere rechtsbronnen die het belang en de rechtstreekse werking van artikel 47 zouden bevestigen. Zij merkt ook op dat dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 lid 1 van het EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich niet alleen uitstrekt over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ook over alle materies dat het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht. Voorts geeft verzoekster een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” en ondersteunt haar betoog met rechtspraak van het EHRM omtrent de toepassing van artikel 6 lid 1 van het EVRM.

- 2.1. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat artikel 47 Handvest niet dienend wordt aangevoerd. Zo het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geregeld wordt vermeld tijdens de beraadslagingen van de advocatengeneraal en een invloed heeft gehad op de conclusies van het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen dient er evenwel op gewezen te worden dat het Handvest nog geen bindende kracht heeft. Overigens blijkt ook uit het arrest door verzoekster zelf aangehaald, dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (*P.B.* 18 december 2000) geen bindend rechtsinstrument (*H.v.J.* 27 juni 2006, C-540/03, r.o. 38) maar vooralsnog een politieke beginselverklaring is.
- 2.2. Voorts wijst de Raad op de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (*A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021*) en op de memorie van toelichting (*Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*) dat inzake “volheid van rechtsmacht” de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming, of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Verzoekster heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door hem met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld en tevens om zelf informatie over de actuele situatie aan te brengen. Bovendien kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op eigen initiatief of op verzoek van een van de partijen, de aangebrachte nieuwe gegevens onderzoeken en hierover schriftelijk verslag uitbrengen binnen de door de geadieerde kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken verleende termijn, tenzij deze laatste oordeelt dat hij voldoende is ingelicht om te besluiten (zie artikel 39/76 § 1 van de vreemdelingenwet). Daarenboven kan in toepassing van artikel 39/76 § 2 van dezelfde wet de bestreden beslissing vernietigd worden om de reden bepaald in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van dezelfde wet. Het feit dat de Raad aldus in het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, een annulatiebevoegdheid heeft bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen komt niet tekort aan de eis van “volle rechtsmacht” (zie ook in die zin *R.v.St. over “volle rechtsmacht” arrest nr. 160.759 van 29 juni 2006; R.v.St., nr. 160.761 van 29 juni 2006; R.v.St., nr. 160.760 van 29 juni 2006*).
- 2.3. Verder vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 lid 1 van het EVRM zoals reeds door het Hof zelf werd besloten in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk (*JV* 2000/264). Het betreft immers geen betwisting over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung.

- 2.4. Verzoekster toont niet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure geen “rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht” is, daar de Raad zowel in feite (in laatste aanleg) als in rechte oordeelt, en daar de Raad is opgericht in toepassing van artikel 146 van de Grondwet en oordeelt over politieke rechten (artikel 145 van de Grondwet). Verzoekster dient de “feiten” aan te brengen en in toepassing van artikel 39/76 bijkomend onderzoek en/of de vernietiging te vorderen met betrekking tot de “feiten” zoals voorgehouden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.
- 2.5. Het middel wordt verworpen.
3. In een tweede middel voert verzoekster de schending in van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
- 3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren.
- 3.2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
- 3.3. Verzoekster stelt dat zij een eigen zelfstandige asielaanvraag heeft ingediend, ongeveer één jaar nadat haar echtgenoot dit had gedaan, dat indien het Commissariaat-generaal uit de verklaringen van haar echtgenoot én/of uit de beslissing die ten opzichte van haar echtgenoot is genomen een element wenste te putten in de motivering van de bestreden beslissing, zij hiermee verplicht diende geconfronteerd te worden zodat zij hierover tegenspraak kon voeren. Hetzelfde geldt in verband met de verwijzing naar stukken waarop de bestreden beslissing steunt, terwijl deze stukken nooit aan verzoekster zijn meegedeeld en zij er nooit mee geconfronteerd werd. Bovendien stipt verzoekster aan dat zij de informatie waar in de

bestreden beslissing uitdrukkelijk naar wordt verwezen op geen enkele wijze op haar waarachtigheid en betrouwbaarheid kan controleren daar in de bestreden beslissing geen enkele bron wordt opgegeven. Volgens verzoekster volstaat het terzake niet op dit punt te stellen dat de informatie in het dossier is toegevoegd daar dit ten eerste post factum is geschied, wat in strijd is met het principe van tegenspraak en hoorrecht, en ten tweede dat de beslissing op zich een zelfstandige beslissing is die op zich dient beoordeeld te worden. Bovendien mist dergelijke verwijzing de vereiste van precisie, aldus verzoekster en moet de bestreden beslissing worden geannuleerd.

- 3.4. Verzoeksters beweringen missen feitelijke grondslag aangezien de stukken van het dossier van haar echtgenoot toegevoegd zijn aan haar administratief dossier. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster in het geheel niet toelicht in welk opzicht het vergelijken van verklaringen ongeoorloofd zou zijn (zie Rusland, 06/15567, RvV nr. 398 van 25 juni 2007, R.v.St., X, nr. 102.599, 17 januari 2002 en R.v.St, nr. 129.728 van 28 maart 2004). Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat de feiten die aan de oorzaak liggen van haar vlucht nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het CGVS heeft op basis van verzoeksters verklaringen tijdens de loop van de asielprocedure vastgesteld dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een kandidaat-vluchteling ondermijnt. Het vaststellen van tegenstrijdigheden in verklaringen omtrent belangrijke elementen van de asielaanvraag is voldoende om deze als bedrieglijk te beoordelen (R.v.St., X, nr. 114.472, 15 januari 2003).
- 3.5. Verzoekster beperkt zich ertoe de algemene bewering dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn *“aan de mensensmokkelaars die hen hier hebben gebracht. Dat zij verzoekster gedwongen hebben een asielaanvraag in te dienen los van haar echtgenoot. Dat de tegenstrijdigheden die waargenomen worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen het gevolg zijn van deze handelswijze.”*
- 3.6. Verzoekster ontkent de tegenstrijdigheden zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet. De Raad ziet niet in waarom verzoekster en haar echtgenoot geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen over gemeenschappelijke feiten en personen. Verzoekster toont niet aan in Iran in contact gestaan te hebben met christenen. De tegenstrijdigheden betreffen eenvoudige feiten waarvan redelijkerwijze mag aangenomen worden dat hierover eensluidende verklaringen worden afgelegd.
- 3.7. De verklaringen van verzoekster zijn daarenboven dermate lacunair (onder meer over de contacten met al dan niet meerdere christenen in Isfahan, de klacht die werd neergelegd, de naam van kerken uit haar onmiddellijke omgeving, de detentie van haar man) dat los van de tegenstrijdigheden, deze onvoldoende zijn om aannemelijk te maken dat verzoekster problemen had in Iran of intensief mensen van een andere godsdienst opzocht.
- 3.8. Het tweede middel is ongegrond.
- 3.9. In een derde middel roept verzoekster de schending in van artikel 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980. Schending van artikel 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

- 3.9.1. Verzoekster stipt aan dat de gegeven motivering in feite vertrekt van het punt dat verzoekster niet te goeder trouw zou zijn en dat het adagium “*fraus omnia corrumpit*” onverkort van toepassing zou zijn terwijl verzoekster van mening is dat de goede trouw geen vereiste is in de Conventie van Genève en dat het principe van ‘*fraus omnia corrumpit*’ op geen enkele wijze gehanteerd kan worden in een asielaanvraag.
- 3.9.2. Verweerder stelt terecht vast dat er in de bestreden beslissing van verzoekster nergens sprake is van het begrip “*goede trouw*”, noch van het adagium “*fraus omnia corrumpit*”. De door verzoekster aangevoerde argumentatie is bijgevolg niet relevant met het oog op het weerleggen van de motivering van de bestreden beslissing en mist als dusdanig feitelijke en juridische grondslag.
- 3.9.3. De overige onderdelen van dit middel kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
- 3.10. Het derde middel is niet gegrond.
4. Verder wordt als vierde middel de schending aangevoerd van artikel 48/3, & 4, b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
5. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
 - 5.1. Aangezien verzoekster stelt dat haar asielrelaas wel als geloofwaardig en oprecht moet worden beschouwd en zij bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
 - 5.2. De asielaanvraag van verzoekster berust in essentie op haar wil tot bekering in Iran en haar geloofsafval.
 - 5.3. Zoals hoger gesteld zijn verzoeksters verklaringen dermate onvoldoende dat niet wordt aangetoond dat ze in Iran christelijke contacten had of de intentie had zich te bekeren. Verzoeksters verklaringen omtrent haar ontmoetingen met een christen begeleider zijn tegenstrijdig met deze van haar echtgenoot. Het is onder meer niet aannemelijk dat verzoekster en haar echtgenoot niet eenduidig kunnen stellen of deze ontmoetingen met hun drie of twee verliepen of in de aanwezigheid met andere personen (*Ja alleen L. Er is nooit iemand anders samen met hem gekomen? Neen*). Verzoekster kent de godsdienst niet van de persoon die haar Bijbelstudie bijbracht (*Wat is de naam van de Christenen die daar bijeenkomen? We werden altijd gelovigen genoemd*). Ze is nooit in een kerk geweest (*We mochten niet*.) en heeft nooit andere gelovigen gezien bij de Eglisia Jamati Rabani. Verzoekster weet evenmin bijzonderheden over de gevangenneming van haar echtgenoot (*Waar werd hij naar toe gebracht? Ik weet het niet. Wat vertelde hij over zijn detentie? Hij zei er niet van*). Het feit dat verzoekster medische problemen heeft gehad kan niet toelichten waarom verzoekster geen kennis heeft van feiten die redelijkerwijze van

haar kunnen verwacht worden. Verzoekster toont niet aan Iran te hebben verlaten om godsdienstige redenen of redenen van vervolging.

- 5.4. Verzoekster stelt dat de juistheid van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet kan overtuigen. Verweerder benadrukt dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen. Verzoekster weerlegt deze informatie echter niet en toont niet aan in welke zin deze verzoekster aanbelangt nu ze niet aantoont geloofscontacten gehad te hebben.
- 5.5. Uit boven vermelde kan geenszins afgeleid worden dat verzoekster een weloverwogen dwingende spirituele noodzaak had zich te bekeren en daarom haar land heeft verlaten. Verzoekster toont daaruitvolgend geen gegronde reden aan waaruit een persoonlijke vervolging blijkt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
- 5.6. Het vierde middel is niet gegrond.
- 5.7. In een vijfde middel voert verzoekster de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aangezien de afwijzing van de subsidiaire bescherming én een eigen zelfstandig onderzoek én een eigen zelfstandige motivering vereist daar de wettelijke grondslag anders is dan deze voor het statuut van vluchteling.
- 5.8. De essentie van verzoekster vluchtmotieven werden niet aangetoond. Verzoekster laat in concreto na duidelijk en concreet aan te geven welk reëel risico zij dreigt te lopen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst (Oezbekistan, RvV, nr. 900 van 20 juli 2007). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor haar asielaanvraag. Ze verwijst naar de situatie in Iran inzake bekeerlingen doch toont niet aan hoe dit haar kan aanbelangen nu ze niet aantoont dat ze bekeerd was bij het verlaten van haar land en niet aantoont dat hierin ondertussen verandering is gekomen.
- 5.9. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizendenzeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.